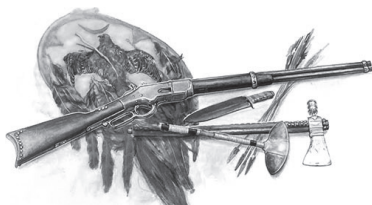

Джек Лондон

КЪРВАВО ОТМЪЩЕНИЕ

Сборник разкази

Издателство
ПАРИТЕТ

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

© Предпечатна подготовка ©Паритет ООД
Лондон, Джек. КЪРВАВО ОТМЪЩЕНИЕ
(Сборник разкази); стр. 280
Преводачи: Симеон Андреев, Красимира Абаджиева,
Мария Хаджиянкова, Сидер Флорин

С произведенията на почитания в цял свят американски писател Джек Лондон са израснали цели поколения. Сюжетите на разказите му се развиват във времената, когато в Клондайк златният пясък се лее като вода.

Героите на Джек Лондон са сурови и силни мъже с благородни сърца, но сред тях са и също толкова силни и необикновено горди жени. Тежката борба с природата и сблъсъкът на два свята – цивилизования и първичния – представляват истинско изпитание за всички. Героичните моменти в разказите понякога се сменят с нелепи ситуации, а борбата за собствения интерес често отстъпва място на сърдечното и чисто приятелство. Ето защо историите на Джек Лондон са завладяващи и незабравими.

При поръчка на книги
от сайта **www.paritetbg.com**
получавате 20% отстъпка

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 9786191533114

Джек Лондон в ранчото му

Пътешественик, изследовател на нови земи, златотърсач и черноработник, социолог, философ, фермер — това е Джек Лондон. Неговата разнолика личност може да се определи преди всичко като търсач на приключения, който броди по пътищата и се захваща с всяко нещо, което събужда интереса му. Земевладелец, живеещ в спокойна, но и до голяма степен в скитническа атмосфера, но преди всичко — писател по призвание.

Из автобиографията на Джек Лондон

Роден съм в Сан Франциско през 1876 г. На 15 години вече бях мъж и, ако имах няколко излишни цента, ги харчех за бира, а не за сладко, тъй като смятах, че да си купувам бира е много „по-мъжествено“. Сега, когато съм на повече от тридесет, търся онази младост, онези момчешки години, които никога не съм имал. Сега съм помалко сериозен, отколкото съм бил когато и да било преди. И, струва ми се, ще намеря тази изгубена младост.

Първото, което започнах съзнателно да възприемам в живота, бяха отговорността и задълженията. Не си спомням някога някой да ме е учил да чета и пиша — на 5 години вече го можех като че ли от само себе си. Спомням си, че първото училище, което посещавах, беше в Аламида. Но това продължи за кратко: родителите ми ме отведоха във фермата, където гледаха добитък, и вече на 8 години станах истински каубой.

Второто училище, което посещавах и в което се опитвах нещо да науча, се намираще в Сан Матео и беше твърде нелепо учебно заведение. Всички се помещавахме в една стая и класовете се различаваха само по това, че учениците в един клас седяха на отделни чинове. Имаше дни,

когато изобщо не се занимавахме, тъй като учителят ни често идваше мъртвопиян и обикновено в такива случаи някой от старшите ученици го налагаше безмилостно. За да не остава длъжен и да не нарушава равновесието, учителят пък налагаше нас, по-малките, което дава представа какво училище беше.

Никой от моите близки никога не беше проявявал литературни наклонности или вкусове, ако не се брой това, че працядо ми, роден в Уелс, е бил окръжен писар. В онези времена единственото ми четиво бяха евтините романи, които вземах от работниците и вестниците, с които прислугата се развличаше с приключенията на бедните, но добродетелни продавачки в столичните магазини. Благодарение на такъв подбор на литература възгледите ми за живота се формираха, естествено, твърде условно, но тъй като растях много самотен, четях всичко, което ми попаднеше под ръка. Дълго се намирах под впечатлението на романа на английската писателка Уида „Сигна“, който периодично препрочитах в продължение на две години. До зрелите си години така и не прочетох края на романа, понеже в моя екземпляр липсваха последните глави, и аз продължавах, заедно с героя, и подобно на него, да оставам в неведение как ще постъпи с него в края на краищата съдбата. Ако не греша, „Сигна“ започва с думите: „Това беше само едно малко момче“, — и въпреки това то мечтаело да стане велик музикант, в чийто крака да лежи цяла Европа. Аз също бях само едно малко момче, —

защо и аз да не стана такъв, какъвто мечтаел да стане Сигна?!

Животът в калифорнийската ферма още тогава ми се струваше най-скучното съществуване, което може да си представи човек, и аз си мечтаех само за това, как да избягам и да видя света. Още тогава нещо в мен ми нашепваше и ме подтикваше към друг живот и, макар условията около мен да не бяха прекрасни, аз от малък се стремях към красивото.

Още нямах 11 години, когато напуснах фермата и заминах за Окланд, където прекарвах почти цялото си време в „Безплатната публична библиотека“, жадно четейки всичко, което ми попаднеше. Тъй като по цял ден не излизах от библиотеката, и поради пълното ми обездвижване, у мен започна да се развива нещо като начален стадий на хорея, изразяващ се в неволни хаотични движения. Заедно с опознаването на света започнаха едно след друго да идват и разочарованията. В онова време заработвах средства за съществуване, продавайки вестници на улицата, после постъпих на работа в една консервна фабрика и оттогава до 16-тата си година смених хиляда и едно различни занятия — работа и училище, училище и работа. Така се нижеха дните и годините. После ме обхвана страст към приключения и напуснах дома си. Не избягах, просто си отидох. Отидох на пристанището и се присламчих към така наречените „стридени пирати“, занимаващи се с улов на стриди без разрешение. Вече отминаха дните на тези опасни дей-

ности, но ако тогава ме бяха заловили и съдили за всичките ми нарушения по Закона за улова на стриди, биха ми дали не по-малко от 500 години затвор. После станах матрос на шхуна, пробвах се дори като рибар. Колкото и странно да е, но следващото ми занятие беше служба в „риболовната полиция“, която се занимаваше със залавяне на всички нарушители на Закона за риболов.

След известно време отново станах матрос и се отправих към японските брегове на лов за тюлени, попаднах дори в Беринговия пролив. След 7 месеца се върнах в Калифорния и работех ту като черноработник за товарене на въглища на параходите, ту като прост товарач на всякакви стоки на пристанището, после постъпих в ютена фабрика, където работех от 6 сутринта до 7 вечерта.

През моите случайни и редки училищни години пишех обичайните класни съчинения, заради които получавах обичайните похвали, а когато работех в ютената фабрика, понякога правех опити да пиша сериозно. Работата във фабриката отнемаше 13 часа на ден и, като човек с весел нрав, се опитвах да използвам свободното си време колкото се може по-безгрижно, така че за писане ми оставаше малко време.

Веднъж френският вестник „Призив“ обяви конкурс за статия с описателен характер. Майка ми започна да ме убеждава да пробвам силите си и да се постарая да спечеля премията. Седнах да пиша, като избрах темата: „Тайфун на Японските острови“. Изморен и сънлив, знаейки, че трябва

да бъда на крак в 5,30 ч. сутринта, започнах да пиша в полунощ и писах, без да спирам, докато не написах 2 000 думи — максималното количество, определено в условията на конкурса. Но не само не изчерпах темата, а не я разработих дори до половината. На следващата нощ при същите условия завърших статията. Третата нощ използвах да задрасквам излишните 2 000 думи, за да спазя условията на конкурса. В резултат получих първа награда. Успехът, който постигнах в конкурса на вестник „Призив“, неволно ме накара да помисля за писателска дейност, но кръвта ми беше още твърде гореща за уседнала работа. Всъщност за момента се въздържах от литературни занимания, ако не се броят два-три опита да напиша за същия този вестник някакви злободневни статии, които редакцията побърза веднага да отхвърли.

Извървях пеша всички щати на Америка, от Калифорния до Бостън, нагоре и надолу, и се върнах на Тихия океан през Канада. Дълго време се намирах под силното впечатление на достойнствата и благородството на труда и си изработих трудова дисциплина, пред която евангелските химни бледнееха. „Трудът — това е всичко. Той е пречистване и спасение“ — мислех си аз. Не можете да си представите колко се гордеех в онези години от добросъвестно изпълнената си работа през деня. От огромните, открити пространства на Запада, където рядко се срещаше човек и където работата търсеше работника, отидох в претоварените работнически центрове

на източните щати, където хората бяха някакви дребни същества и, изплели език, по цял ден тичаха в търсене на работа.

Започнах да гледам на живота от съвършено различна гледна точка. Заклех се, че никога повече няма да се занимавам с физически труд, ако към това не ме тласне крайната нужда и оттогава само това правех — стараех се всячески да избягвам физическия труд. На 19 години се върнах в Окланд и постъпих във „Висшето средно училище“, в което се издаваше обичайното училищно списание. Пишех разкази за него, по-точно спомени за морските си впечатления и описания на странстванията ми пеша. В училището останах точно една година, припечелвайки средства като портиер.

Страшно ми се искаше да получа университетско образование и за да се издържам, докато бях студент, работех в пералнята и пишех. Но отново не издържах на натоварването и напуснах университета, без да го завърша. Продължих да работя в пералнята, да гладя ризи и прочие, а в свободното си време пишех. После заряхах пералнята и започнах само да пиша, да живея и да мечтая. След тримесечни опити изоставих и писането — реших, че не ставам за писател и заминах за Клондайк да търся злато. Там намерих себе си.

Докато бях златотърсач, баща ми почина и бремето за издръжката на семейството легна на моите плещи. В Калифорния времената бяха тежки, никъде не можех да си намеря работа.

Докато търсех с какво да се захвана, написах разказа „Надолу по реката“. Изпратих разказа в редакцията и, докато чаках отговор, написах голям роман за агенцията, снабдяваща вестниците с фейлетонни романи, но и той беше отхвърлен. Бях стигнал, както се казва, до последната крайност, изтикан от релсите, готов да се върна в каменовъглените мини или да свърша със самоубийство. Но една сутрин получих кратко писмо от редакцията на списание „Черната котка“. А списанието имаше престижа на национално. Беше основано от Брет Харт (известен американски писател). Бях им изпратил свой разказ от четири хиляди думи. Бях скромнен. Отваряйки плика, разчитах да намеря чек за не по-малко от 40 долара. Вместо това ми съобщаваха хладно, че разказът ми е „приемлив“ и че след отпечатването му ще ми бъдат изплатени пет долара.

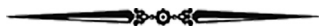
Бях сломен, както може да бъде сломен един много млад, много отслабнал и много изгладнял юноша. Но ето че същия ден вечерта пощата ми донесе още едно кратко писмо от мистър Умбетър от „Черната котка“. Той ми съобщаваше, че изпратеният от мен разказ от четири хиляди думи се отличава не толкова с достойнства, колкото с дължина, и ако му разреши да го съкрати наполовина, веднага ще ми изпрати чек за четиридесет долара. Отговорих на редактора, че може да съкрати разказа наполовина и да ми изпрати парите. Той ми ги изпрати с обратна поща. Именно този случай ме накара да тръгна по писателския път. Както в буквалния, така и в литератур-

ния смисъл, бях спасен от разказа, отпечатан в списание „Черната котка“.

Първата ми книга „Синът на вълка“ беше издадена през 1900 г.

Джек Лондон умира едва на 41 години.

СЪДЪРЖАНИЕ

ИЗ АВТОБИОГРАФИЯТА НА ДЖЕК ЛОНДОН	4
ЗЛАТО, МНОГО ЗЛАТО	
Превод Симеон Андреев	13
КЪРВАВО ОТМЪЩЕНИЕ	
Превод Симеон Андреев	39
НА СЕВЕР	
Превод Симеон Андреев	57
СЪЮЗЪТ НА СТАРЦИТЕ	
Превод Симеон Андреев	73
ПЪРТИНАТА С ЛЪЖЛИВИТЕ СЛЪНЦА	
Превод: Красимира Абаджиева	101
КУРАЖ И УПОРСТВО	
Превод Красимира Абаджиева	121
БОЛЕСТТА НА САМОТНИЯ ВОЖД	
Превод Красимира Абаджиева	128
ДЯВОЛА	
Превод Красимира Абаджиева	142
ЧУДНАТА ЛИ УАН	
Превод Мария Хаджиянкова	164
В ДАЛЕЧНА СТРАНА	
Превод Сидер Флорин	190
СИНЪТ НА ВЪЛКА	
Превод Сидер Флорин	217
МЪЖЕТЕ ОТ ЧЕТИРИДЕСЕТА МИЛЯ	
Превод Сидер Флорин	245
БЯЛОТО МЪЛЧАНИЕ	
Превод Сидер Флорин	261